

Hans
Stolp ∞ Wat
mijn hart
je zeggen
wil ∞ Verzamelde
gedichten

Inhoud

Vooraf: alleen maar liefde 9

I De Geheimen van de Verstillings 13

Nacht 15

Heiligdom 16

Verlies 17

Het wonder 18

Overgave 19

Brood 20

Droom 21

De hoogmoed van het denken 22

Ga tot voorbij 23

Wacht op het mysterie 24

Geest (1) 25

Geest (2) 26

Geest (3) 27

Zo wordt het licht geboren ... 28

Stille stroom 30

Gebed om vertrouwen 31

Gevonden 32

II Vrees de dood niet 33

Gebed voor een stervende 35

Vrees de dood niet 36

Drempel 37

Ga maar en laat los 38

In memoriam 40

Ik weet 42
Jij, die gegaan bent ... 44
Gebed voor een gestorvene 45
Jij, die leeft in het land van licht ... 46
Boodschap van een gestorvene 48
Voor eeuwig samen 49
Groeien aan elkaar 50

III Ontmoetingen 51

Glimlach 53
Verlies en winst 54
Het lot van de vrouw 55
Mijn broer 56
Mijn Engel 57
Jij, mijn Engel, mijn houvast 58
Mijn zus 60
Ontmoeting in de nacht 61
De mystici 62
Bij een geboorte ... 63
De verborgen zin van dementie 64
Mozes 66
Patmos 67
Ontmoeting met Johannes 68
Rudolf Steiner 70
Opkijkend naar Christus 71
De natuurwezens wachten vol verlangen 72
Mijn Engel en ik 74

IV Het nieuwtijdskind 77

De eenzaamheid aanvaarden 79
Leren met je hart 80
Het zaad van de liefde 81
Wees jezelf 82

Te vroeg geboren 83
Hoor, hoe Michaël je roept 84
Het valse schuldgevoel 86

V Levenswijsheden 87

Steen 89
Levensweg 90
Alleen mijn hart 91
Liefde wijst mij de weg 92
Hartekreet 94
Wie ben je? 95
Vergeef jezelf 96
Herinnering 98
God 99
Verwondering 100
Gezegend de mens die wéét ... 101
Een diep verlangen 102

VI De Inzichten 103

Dit is de tijd ... 105
Zo vaak al kwam ik naar de aarde 106
Voor de grote Aartsengel Michaël 108
De etherische Christus 109
Keer op keer naar de aarde gaan 110
Van Atlantis tot nu 112
De Mystериën van het leven 114
De zegen van de ouderdom 116
Kerstmis 118
De Stille Week 120
Mijn Stille Week 122
Het Lied van de Liefde 124
Het Lied van de Verwondering 126
De geschenken van de verschillende religies 128

De zeven stappen van geestelijke groei 130

Leven in een bijzondere tijd 132

Vooraf: alleen maar liefde

In de loop van mijn leven heb ik vele gedichten en andere teksten geschreven. Voor dit boek maakte ik op uitnodiging van uitgeverij AnkhHermes een selectie daaruit: ik koos de gedichten en teksten die mij dierbaar zijn geworden en die ik graag met anderen wil delen.

Toen ik bezig was een keuze te maken, werd het als vanzelf duidelijk hoe ik die gedichten en teksten moest indelen. Er ontstonden al doende vijf groepen gedichten en teksten, en wel deze:

I. *De Gebeimen van de Verstillig.* In deze groep nam ik gedichten op die iets proberen te verwoorden van wat een mens in de stilte kan beleven. Echte stilte schept namelijk ruimte voor intuïties, gevoelens en een dieper weten die alleen in de stilte naar boven kunnen komen en wij ons dan bewust kunnen worden. De ware stilte maakt het ons mogelijk het goddelijke te ervaren, evenals de stille hulp en leiding die vanuit de geestelijke wereld tot ons komt.

Het zijn ervaringen waar in wezen geen mensenwoorden voor bestaan. Daarom is elke tekst die deze ervaringen desondanks probeert te verwoorden, per definitie ontoereikend: alleen wie achter de woorden kan lezen, en ook zelf het geheim van de stilte kent, zal aan deze teksten een diepere vreugde kunnen beleven.

II. *Vrees de dood niet.* In mijn leven heb ik veel met het sterven, de dood en het leven na de dood te maken gekregen. Ik was ziekenhuispastor, sprak met stervende kinderen en volwassenen, maar deelde met hen ook een stilte die veelzeggender was dan welk woord dan ook.

Daarnaast kreeg ik ontmoetingen met gestorvenen die mij lieten delen in wat zij na hun dood in de geestelijke wereld ervoeren. Daardoor werd het voortgaande leven na de dood een vanzelfsprekendheid voor mij.

Ik begreep langzamerhand ook waarom deze helderziende ervaringen nu eigenlijk op mijn weg kwamen: omdat ik aan wie het maar horen wilde, mocht – en nog steeds mag – doorgeven dat de dood niet het einde is, maar slechts de overgang naar een andere, hogere vorm van leven. Daardoor kwam als vanzelf voor deze groep teksten de titel: *Vrees de dood niet* naar boven.

III. *Ontmoetingen*. Wat het leven rijk en bijzonder maakt, zijn de ontmoetingen met andere mensen. Anderen hebben ons zoveel te leren: een kind dat glimlachend naar je opkijkt, of het gezicht van iemand die door een diepe levenscrisis heen weer levenskracht en zelfs levensvreugde vond. Maar daarnaast zijn ook de ontmoetingen met onze eigen engel belangrijk: ieder mens kan zijn engel ervaren, al kunnen we hem (of haar) meestal niet zien. Ook in de droom kunnen we anderen ontmoeten. Zo mocht ik in een droom de grote psycholoog Jung ontmoeten, nadat ik mij uit zijn boeken de symboliek van de droom eigen had gemaakt.

Op het Griekse eiland Patmos had ik in de geest een ontmoeting met Johannes, de geliefde leerling van Jezus Christus. Sindsdien spreekt hij mijn leven lang tot mij. Daarom wilde ik ook over hem een tekst in dit boek opnemen. Bovendien nam ik twee teksten op over een ontmoeting met een gestorvene: zulke ervaringen zijn geschenken die ik graag wil delen, al begrijp ik best dat deze ontmoetingen voor mensen die zelf dit soort ervaringen niet kennen, moeilijk te begrijpen zijn.

Het is waarschijnlijk duidelijk – alleen al door deze paar aanduidingen – dat een belangrijke essentie van het leven voor mij het thema: *kijken tot voorbij de buitenkant* is. Voor de goede orde: dat heeft heus niet alleen met mijn helderziende ervaringen te maken, maar misschien wel vooral met de manier waarop je als

mens hier op aarde naar andere mensen kunt kijken. Het is mogelijk om tot voorbij de buitenkant te leren kijken en je bewust te maken wat er nu eigenlijk in hun ziel leeft. Zo leren kijken ervaar ik zelfs als een belangrijke opdracht die de geestelijke wereld ons toevertrouwt.

Zo kijkend werd het mij ook duidelijk dat dementie, en dus de verwarring en de angsten waar demente mensen doorheen gaan, niet zinloos is, integendeel. De zieke kan daar een diepe winst op behalen die we ons alleen bewust kunnen worden als we leren kijken tot voorbij de buitenkant. Daarover schreef ik de tekst: *de verborgen zin van dementie*.

IV. *Het nieuwtijdskind*. Er zijn mensen die zich van jongs af aan anders voelen, een buitenstaander. Ze worden meestal nieuwtijds kinderen genoemd en zijn de drager of draagster van de impuls van de grote Aartsengel Michaël. Als bemoediging en als een hulp om zichzelf te leren begrijpen, schreef ik zeven teksten die aan hen zijn gewijd.

V. De vijfde groep gedichten gaf ik als titel *Levenswijsbeden* mee. Daar bedoel ik dit mee: als wij sterven, nemen wij de wijsheid mee die wij op aarde veroverd hebben. Dikwijls is dat een wijsheid die we op onze donkere levenservaringen hebben veroverd: daarvan leren we nu eenmaal meer dan van vrolijke en vreugdevolle ervaringen. De wijsheid die wij meenemen als we sterven, mogen we als een geschenk in de handen van de engelen leggen. En zij, op hun beurt, zullen ons laten zien hoe dit geschenk de geestelijke wereld een beetje mooier en rijker maakt. Een duizelingwekkende gedachte!

Het is dus essentieel dat wij ons, hoe ouder we worden, afvragen welke geschenken van wijsheid wij straks bij onze dood meenemen naar de geestelijke wereld. Die wijsheid heeft vele vormen, en heeft niet zoveel te maken met het verstandelijk denken: het gaat om de ontdekking dat het hier op aarde alleen maar gaat om liefde. En dus om de ander met liefde te omhul-

len en tot zijn recht te laten komen. Om gevoelig te worden voor het geheim van onze tijd en om het besef dat de kosmische Christus zelf onzichtbaar in ons midden leeft, werkt en rondgaat. En dat het er dus om gaat in elk ander mens Christus zelf te zien: als de ander ons iets vraagt, is het Christus die ons iets vraagt. Als de ander onze warmte en ons begrip zoekt, is het Christus die dit bij ons komt zoeken. Kortom, het gaat in dit aardse leven om ons hart, en alleen maar daarom: om wat ons hart te geven heeft.

VI. *De inzichten.* Hoe ouder je wordt – zo vergaat het niet alleen mij, maar ook anderen – hoe meer je van het leven begint te begrijpen. Vat dat niet verkeerd op: het leven blijft een groots, ontzagwekkend mysterie waarvan we nog maar nauwelijks iets begrijpen. Maar toch is het bij het ouder worden zo alsof we inzichten krijgen aangereikt die ons helpen om het allereerste begin van een patroon te ontwaren.

Vroeger, toen ik jong was, begreep ik niets van het leven. Ook wat ons in de kerk geleerd werd, raakte mij niet echt. Pas later, toen ik het esoterische christendom ontdekte, begon er langzaam iets op te lichten van de zin van het leven en van de grote mysteriën die zich pal onder onze ogen afspelen, maar meestal zonder dat we het doorhebben. Vanuit dat beginnend patroon begonnen andere inzichten een voor een in mij op te lichten – en wat ben ik dankbaar dat ik die inzichten mocht ontvangen en vinden! Iets daarvan wil ik in deze laatste groep van teksten in dit boek neerleggen. Dat zijn overigens geen gedichten, maar veel meer prozateksten.

En ten slotte: alle woorden van dit boek kun je samenvatten met dit ene woord: LIEFDE. Want daar gaat het om in het leven: om liefde, om liefde alleen.

NACHT

Als het stil wordt in mijzelf,
als alle mensen slapen en
de katten buiten krijsend
roepen naar elkaar,

als de geluiden van de dag
gestorven zijn en alles wat
ik zag, mij nog eenmaal
is voorbijgegaan,
dan ontstaat er zwijgend
een gesprek en praat ik
met God en spreek ik uit
wat ik voor anderen verzwijg.
Nooit ben ik zo klein,
zo weerloos en zo naakt als dan.
En soms, een enkele keer,
juist dan zo dicht bij God.

HEILIGDOM

Er is een plek vanbinnen,
niet-gezien en niet-gehoord,
die niemand kent dan jij alleen.
Een plek waar stilte heerst,
een heiligdom.

Slechts ongeschoeid,
op blote voeten, de handen leeg,
het hart geschoond,
mag je haar betreden.

Er is een plek vanbinnen
die je geeft wat je niet zoekt,
die je vinden laat wat ongeweten
eens verloren was geraakt.
Wie klopt in onbevangingheid
zal mogen binnengaan.

Er is een plek vanbinnen,
niet-gezien en niet-gehoord,
waar leven is en licht,
waar alle schijn verbleekt, versterft,
tot overblijft wat echt is:
dat zuivere begin dat was en is
en tot in eeuwigheid zal blijven;
god in God.

Er is een plek vanbinnen,
niet-gezien en niet-gehoord.
Wie klopt zal worden toegelaten,
zal zien: het stralende gelaat
van hem die ons bewoont,
de innerlijke Christus.

VERLIES

Je kunt het niet geloven: nooit meer.
Nooit meer die stem, die hand.
Je hoort en voelt nog elke dag.

Je vraagt zo vaak: waarom?
Je weet het wel: er is geen andere
weg dan deze, maar je weet het
met je hoofd en niet met je hart.

In de nacht zo alleen. Met beelden
en herinnering, verdriet en gemis.
Wordt het nooit meer morgen?

De nacht is lang en diep. En hoe
de morgen kwam, je weet het niet.
Maar onverwacht voel je een licht-
straal in je hart, troostend en warm.